

Stempel derpaa, vrage og vælge mellem de indstillede. Ministeren vil da være fristet til at rette sig derefter og tage Hensyn dertil. Det er i Virkeligheden at give den øverste Gejstlighed en Myndighed og Ret, som jeg mener det er farligt at indrømme den. De nuværende Biskopper ere jo ikke særlig frisdinede Mennesker, hverken i politisk eller religiøs Retning. Der er 2 Grundtvigianere mellem dem, meget blege i Farven, de andre høre til mindre frisdinede kirkelige Retninger, og den forrige Regering har sørget saa viselig for, at Blodet er blevet fornyet, og at de alt for gamle ere blevne afløste af yngre Mennesker, saa at det vil vare nogen Tid, inden en demokratisk Regering kan forny vor Bispebestand. Jeg mener, at man her giver den højeste gejstlige Øvrighed, Biskopperne, en Myndighed, som er ret farlig, og som de ikke nu have.

Saa er der den overordentlig vigtige Afvigelse fra Forslaget i Fjor, at Valgbarheden indskrænkes. Man har fastsat i Fjor, at Betingelserne for Valgret og Valgbarhed vare ens. I Aar er der foreslaaet en Indskrænkning i Valgbarheden, idet de valgte Medlemmer skulle afgive et skriftligt, højtideligt Løfte paa Tro og Love om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hverv overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkens Forskrifter. Dette Punkt er allerede skarpt kritiseret af en foregaaende Taler, men det kan ikke stærkt nok kritiseres. Thi det er jo ligefrem Modsætningen til den Retning, som den grundtvigianske Kirkelovgivning har været inde paa. Medens „Dansk Kirkesamfund“ ønsker Præsteløftet svækket og afskaffet i sin nuværende Skikkelse, foreslaar man her at genindføre Præsteløftet for en Masse Mennesker, nemlig for alle dem, der skulle have Sæde i Menighedsraadet. Nu er Udtrykket „den danske Folkekirkens Forskrifter“ meget vagt, og den ærede Kultusminister synes ikke selv at være ganske klar over, hvad der skal forstaas derved. Vi faa ikke nogen bestemt Definition deraf, men det maa man naturligvis have af saa vigtige Ord i et saa vigtigt Lovforslag. I de Ord, den ærede Minister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at dette Løfte vilde medføre, at ligefrem vitterlige Fjender af den folkekirkelige Ordning ikke vilde kunne faa Sæde i Menighedsraadet, ligger ingen Definition. Hvad vil dette Udtryk „vitterlige Fjender af den folkekirkelige Ordning“ nemlig sige? Der er visse Mennesker, der kunne staa som jeg

og for saa vidt være Modstandere af den folkekirkelige Ordning, som deres Ideal er frikirkelige Tilstande. Mange have dette Ideal, men subsidiært slaa de sig til Taals med den nuværende Ordning og søge at faa den saa god som mulig. Saaledes er det ikke blot i mit Parti og i min Lejr, men saaledes er det ogsaa i religiøse Lejre. Men vi maa have de nævnte Ord forklarede, og vi maa have bestemt slaaet fast, hvad de betyde, saa at man, naar Sagerne komme for Ministeriet eller for Domstolene, kan vide, hvad man skal holde sig til. — I Anmærkningerne gaar Ministeren et Skridt videre, der siger han, at ganske vist forpligter man ikke de valgte Medlemmer af Menighedsraadet til Kirkens symbolske Skrifter, men, siger han, en bevidst Modsætning til de symbolske Skrifter vil ikke kunne tilstedes. Her er altsaa atter en Vaklen mellem et rent og klart folkekirkeligt Standpunkt, at Folkekirken er en borgerlig Indretning, at der skal kræves objektive Valgrets- og Valgbarhedsbestemmelser — og saa det indremissionske Standpunkt, en Vigen, en Eftergiven i Retning af, hvad der raabes paa fra den Side, nemlig kirkelige Garantier, som det ærede Medlem for Verringe saa udmærket godt paaviste, ikke kan eller bør kræves, idet de ville føre til Usandhed og Hykleri over alle Grænser.

Efter Kultusministerens Fortolkning i Anmærkningerne kan man altsaa ikke vælges ind i Menighedsraadet, hvis man staar i bevidst Modsætning til de symbolske Skrifter. Hvad vil det nu sige? Den foregaaende ærede Taler har allerede vist, at alle Præster ere i bevidst Modsætning til den augsburgske Konfession som et forpligtende Skrift for den danske Kirke. Jeg har her den augsburgske Konfession liggende for mig. Det er et ganske mærkeligt Aktstykke. Og det er ejendommeligt, at en Regering i 1901, den første Venstre-regering i Danmark, vil indføre et kirkeligt Læreskrift, som er 350 Aar gammelt, som Norm for en hel Del valgte Menighedsmedlemmer her i Landet. Den augsburgske Konfession lærer, at fordømte ere de, som paastaa, at Børn blive salige uden Daab, at altsaa de, der ere saa gudsforgaaende, at de mene, at et lille Barn, der dør uden at være døbt, ikke skal brænde i den evige Ild, ere fordømte og skulle selv brændes. Den augsburgske Konfession fordømmer dem, der mene, at der skal være en Ende paa de fordømte Menneskers og Djævels Straf. De Mennesker, som i deres Hjerters gode Mening mene, at der dog en